

РЕШЕНИЕ

№ 1813

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илиана Ив. К.а
като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20231100510727 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 10471/19.06.2023 г., постановено по гр.д. № 5947/2023 г. на СРС, ГО, 180 състав, е отхвърлен предявеният от А. А. К., ЕГН *****, срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ с адрес: гр. София, ул. ****, иск с правно основание чл. 181, ал. 2 вр. ал. 4 ЗМВР, за заплащане на сумата от 2 000 лева, представляваща легова равностойност на неусвоен лимит за униформено облекло за периода от 2019 г. до 2022 г. вкл., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 02.02.2023 г. до окончателно изплащане.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ищеца А. А. К., в която са изложени доводи за неправилност на решението като постановено в нарушение на материалния закон. Въззивникът твърди, че за периода 2019 г. – 2022 г. не е получавал никакво вещеве имущество. Навежда, че е погрешен изводът на първоинстанционния съд, че след като липсва нормативна уредба, задължението на органа по назначаване отпада. Поддържа се, че органът по назначаване не следва да черпи права от собственото си неправомерно поведение, изразяващо се в неизпълнение на нормативно установени задължения. Твърди се, че се създава привилегия на неуформените служители, защото те има право ежегодно на леговата равностойност на униформеното облекло, което е в разрез с уреденото равенство между двете категории служители /униформени и неуниформени/ в нормата на чл.181,ал.2

ЗМВР. Моли се за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявеният иск бъде уважен, като бъдат присъдени и сторените разноски.

Въззиваемият Столична дирекция на вътрешните работи оспорва подадената въззивна жалба. Моли се за потвърждаване на решението и присъждане на сторените по делото разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно. По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по предявен от А. А. К. против „Столична дирекция на вътрешните работи“, иск с правно основание чл. 181, ал.2 вр. ал. 4 ЗМВР, за заплащане на сумата от 2 000 лева, представляваща легова равностойност на неусвоен лимит за униформено облекло за периода от 2019 г. до 2022 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 02.02.2023 г. до окончателно изплащане.

С доклада по делото на първоинстанционния съд са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: че през процесния период, както и към настоящ момент, между страните съществува служебно правоотношение, по силата на което ищецът заема длъжността „старши полицаи“ в 02 група, 01 сектор към отдел „Специализирани полицейски сили“; че длъжността, която изпълнява ищецът изисква изпълнението на служебните задължения да е в униформено облекло; че през периода от 2019 г. до 2022 г. са издадени заповеди от Министъра на вътрешните работи, с които е определен лимитът за униформено облекло,

както следва: заповед с рег. № 8121з-167/18.02.2019 г., с която бил определен лимит в размер на 400,00 лева; заповед с рег. № 8121з-250/18.02.2020 г., с която бил определен лимит в размер на 400,00 лева; заповед с рег. № 8121з-129/02.02.2021 г., с която бил определен лимит в размер на 400,00 лева и заповед с рег. № 8121з-389/01.04.2022 г., с която бил определен лимит в размер на 800,00 лева; че евентуално дължимата се на ищеца парична равностойност за униформено облекло за процесния период възлиза на сумата от 2 000 лева, както и че от страна на ответника не му е изплащано обезщетение, равняващо се на левовата равностойност на облеклото за процесния период.

Спорен по делото е въпросът дали през процесния период на ищеца се е дължало заплащане на легова равностойност на вещевое доволствие – униформено облекло.

Предвид характера на изпълняваната длъжност, съобразно разпоредбата на чл.181, ал.2 ЗМВР на държавните служители се осигуряват работно и униформено облекло и друго вещевое имущество и снаряжение, а на неносещите униформа се изплаща ежегодно парична сума за облекло, като съгласно ал. 4 на същия размерът на сумите и доволствията по ал. 1 – 3 се определя ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи.

В настоящия случай приложение намира Наредба № 8121з-1175 от 29.09.2015г. за условията и реда за осигуряване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи на работно и униформено облекло, друго вещевое имущество и снаряжение и ежегодно парична сума за облекло на неносещите униформа държавни служители, издадена на основание чл. 181, ал. 5 ЗМВР. Чл. 19, ал. 2 от същата предвижда, че при прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител, изпълняващ служебните си задължения в униформено облекло, в случай че на служителя не е предоставено униформено облекло за предходната и текущата календарна година, на същия се изплащат стойностите на униформеното облекло за предходната и пропорционално за текущата година след приспадане на усвоените суми от размера, определен със заповедта за текущата година по чл.181, ал.4 ЗМВР.

Анализът на приложимата нормативна уредба налага извода, че не е налице законово уредено задължение на ответника, в случай че не е осигурил униформено облекло, да заплати паричната му равностойност в размер на лимита за такова за съответната година на тези служители, които изпълняват служебните си задължения в униформа, докато трае служебното им правоотношение. Съдът приема, че правото на същите да бъдат компенсирани парично възниква след прекратяването му и то за предходната календарна година и пропорционално за текущата такава, а безспорен в

случая е фактът, че служебното правоотношение на ищеца не е прекратено. В този смисъл липсва предвидено правно основание за изплащане на стойността на вещевото имущество извън посочената хипотеза включително и за предходни периоди.

Отделно от изложеното, може да се направи и изводът, че на служителите, които изпълняват задълженията си в униформено облекло, се дължи материалното им осигуряване в натура, като посочените лимити имат за цел единствено да определят левовата равностойност на имуществото, което следва да им бъде предоставено, включително и с оглед горецитираната хипотеза при прекратяване на служебните им правоотношения. В тази връзка в т.1.1. на процесните заповеди за периода 2020г. – 2022г., изрично е посочено за кои ръководни служители по ЗМВР лимитът за униформено облекло се предоставя като пари за облекло, какъвто извод по аргумент за противното не може да се изведе автоматично и спрямо останалите служители.

В същото време няма изрична разпоредба нито в настоящата, нито в отменената редакция на ЗМВР, както и в наредбите по прилагането му – съответно Наредба № 8121з-1010/16.12.2014г. (отм.); и последващата Наредба №8121 з - 10101/24.08.2015г., които да регламентират изплащането на сумите съобразно лимита и в случаите, в които униформеното облекло не е осигурено на униформените служители за съответните години, както е предвидено за стойността на предпазната храна, осигурена на служителите на МВР като алтернативна възможност по смисъла на чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Следователно, по аргумент за противното, щом не е изрично предвидено заместването на неполученото от униформения държавен служител вещевото доволствие с левовата му равностойност, то такава парична престация не му се дължи. Тълкуването в друг смисъл не съответства на логиката на закона, поради което и наведените в исковата молба на ищеца доводи се явяват необосновани.

Аргумент в тази насока е и разпоредбата на §83а от Преходни и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за министерство на вътрешните работи – ДВ бр.58 от 2017г., която гласи, че на държавните служители на Министерството на вътрешните работи към деня на влизането в сила на този закон, които са имали право на униформено облекло за 2011г., 2012г., 2013г., 2014г. или 2015г. и за които такова не е осигурено, се изплаща левовата му равностойност в размер на лимита за съответната година, пропорционално на отработените месеци на длъжност за държавен служител, носещ униформа през календарната година, като се приспадат усвоените лимити за всяка една от изброените години. След изплащане на левовата равностойност не се предоставя униформено облекло за съответната година. Цитираният параграф предвижда метод за изплащане на паричния еквивалент на дължимото униформено облекло вместо предоставянето му в натура относим към изрично посочен минал момент, без понастоящем подобна алтернативна възможност да е законодателно уредена.

От друга страна, следва да се посочи, че по делото няма ангажирани доказателства от ищеца, чиято е доказателствената тежест да установи указаните в доклада по делото обстоятелства за основателността на предявения иск, а именно отпратено от негова страна искане до ответника за предоставяне на униформено облекло за процесния период, нито респективно такива, отразяващи изпълнение, съответно неизпълнение на вменените на работодателя по закон служебни задължения.

На основание чл.8,ал.2 от Наредба№8121з-1010/24.08.2015г. за униформеното облекло и работното облекло за служебно ползване в Министерството на външните работи ежегодно до 30 април на календарната година дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ (ДУССД) изпраща на структурите по чл. 37 ЗМВР бланки на лични вещеве заявки за заявяване от служителите на вещеве имущество за следващата календарна година, като съгласно чл. 8, ал. 1 униформеното облекло се получава лично от служителя срещу подпис във вещевата книжка. От представено писмо от Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ към МВР е видно, че за 2019 г., 2020 г., 2021 г. и 2022 г. А. К. не е усвоил лимитите за лично вещно доволствие, като през този период е получавал вещи от неусвоени лимити за 2016 г. и 2017 г., като в периода 2016 г. – 2022 г. комплекс „Ведомствени магазини“ е имало наличности от униформени облекла и обувки за задоволяване на потребностите на служителите, изпълняващи служебните си задължения в униформено облекло.

Съобразно изложеното съдът приема, че ищецът не е упражнил правото си да заяви, респективно получи полагащото му се униформено облекло за процесния период, като предвид изрично регламентирания законов ред за неговото предоставяне, ответникът няма правомощия служебно по собствена инициатива да предприема действия в този смисъл, поради което и последният не може да бъде ангажиран за липсата на грижа на ищеца за собствените му работи.

По изложените мотиви съдът намира, че за ответника не съществува нормативно задължение да заплати на ищеца парична сума в размер на левовата равностойност на неосигуреното и непредоставено униформено облекло за съответните години, поради което предявеният иск и с оглед, че ищецът е и действащ служител на МВР, е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед съвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение следва да потвърдено.

–

По разностите:

За въззивното производство разноси се следват само на въззиваемата страна в размер от 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 10471/19.06.2023 г., постановено по гр.д. № 5947/2023 г. на СРС, ГО, 180 състав.

ОСЪЖДА А. А. К., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ с адрес: гр. София, ул. ****, разноси за въззивното производство в размер от 100 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____